

عنوان مقاله:

اثر بخشی امیددرمانی بر کاهش نگرش های ناکارآمد بیماران زن مبتلا به مولتیپل اسکلروزیس

محل انتشار:

پژوهشنامه روانشناسی مثبت، دوره 5، شماره 3 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

احمد علی پور - استاد گروه روانشناسی، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

مهديه رحمانیان - استادیار گروه روانشناسی، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

شکوفه علی بخشی - کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

این پژوهش با هدف تعیین اثربخشی امیددرمانی بر کاهش نگرش های ناکارآمد بیماران مبتلا به ام اس شهر تهران انجام شد. طرح این پژوهش، نیمه آزمایشی از نوع پیش آزمون - پس آزمون با گروه کنترل بود. نمونه پژوهش به حجم ۳۰ نفر از بین تمامی بیماران زن عضو انجمن ام اس در شهر تهران به روش نمونه گیری هدفمند، انتخاب و به تصادف در دو گروه آزمایش و کنترل جایگزین شدند. هر دو گروه به پرسشنامه نگرش های ناکارآمد و ایزمن و بک در پیش آزمون پاسخ دادند. در گروه آزمایش، امیددرمانی در ۸ جلسه ۹۰ دقیقه اجرا شد؛ اما در گروه کنترل مداخله ای صورت نگرفت. آمودنی ها پرسشنامه نگرش های ناکارآمد را در مرحله پیش آزمون (قبل از مداخله) و پس آزمون (بعد از مداخله) و پیگیری (یک ماه بعد) از آخرین جلسه درمانی را تکمیل کردند. نتایج تحلیل واریانس اندازه مکرر نشان دادند اثر زمان و اثر تعاملی زمان و گروه بر کاهش نگرش های ناکارآمد بیماران مبتلا به ام اس معنادار بوده است. همچنین گروهها در پیش آزمون تفاوت نداشته اند؛ ولی در پس آزمون و پیگیری تفاوت داشتند. نتایج پژوهش نشان دادند امیددرمانی روشی کارآمد برای کاهش نگرش های ناکارآمد در بیماران مبتلا به ام اس است و اثربخشی مداخلات را در یک ماه حفظ می کند.

کلمات کلیدی:

امیددرمانی، نگرش های ناکارآمد، بیماران زن، مولتیپل اسکلروزیس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1207704>

